

ASIAN EXPERIENCE OF INCLUSIVE EDUCATION IMPLEMENTATION АЗІЙСЬКИЙ ДОСВІД ВПРОВАДЖЕННІ ІНКЛЮЗИВНОЇ ОСВІТИ

Fert O.G. / Ферт О.Г.

prof / д.п.н., професор.

ORCID: <https://orcid.org/0000-0003-2885-8597>

Holub R.I. / Голуб Р.І.

ped.fac.stud. / студентка ф-ту пед. освіти

ORCID: <https://orcid.org/0000-0002-8932-2836>

Ivan Franko National University of Lviv,

Lviv, Tugan-Baranovskogo, 7, 79000

Львівський національний університет імені Івана Франка,

Львів, Туган Барановського, 7, 79000

Анотація: У статті розглянуто досвід та історичні аспекти впровадження інклюзивної освіти в країнах Азії, що є надзвичайно корисним для ефективного реформування інклюзивної освітньої політики в Україні.

У відповідь на визнання прав людини в Китаї, Таїланді в середині кінця ХХ - го століття почала привертатися увага до спеціальної освіти. Уряди цих країн мають посилену державну політику сприяння розвитку для задоволення потреб спеціальної освіти для дітей з обмеженими можливостями.

У Таїланді розробляють індивідуальний освітній план для окремих учнів з обмеженими можливостями, школи повинні виділяти бюджет на спеціальну освіту послуги та матеріали, налагодити підготовку вчителів, надавати ефективні інструкції, надати допоміжні технології та посилити шкільну політику для інтеграції дітей з обмеженими можливостями до звичайних класній кімнаті.

У нашій країні широко використовується досвід іноземних країн для розвитку власної освіти, досвід Азії може бути також надзвичайно корисним у контексті розвитку інклюзивної освіти в Україні

Ключові слова: інклюзія, спеціальна освіта, діти з особливими потребами, країни Азії

Сьогодні людство звертається до нової парадигми світогляду — «єдиного суспільства, яке містить людей з різними проблемами». Тенденцією в сучасному світі є інституціоналізація та соціальна адаптація людей, які мають проблеми з психофізіологічним розвитком.

Почала формуватися нова культурно-освітня норма — повага до фізично і розумово неповносправних, яка закріплена в міжнародному праві на рівні ООН. Відповідно до Статуту Організації Об'єднаних Націй та Загальної декларації прав людини діти з інвалідністю користуються рівними правами та можливостями з іншими (посилання на статут). Конвенція про права дитини та Декларація про права людей з інвалідністю, прийняті Генеральною Асамблеєю Організації Об'єднаних Націй, надають пріоритет правам дітей з особливими потребами в освіті, охороні здоров'я, навчанні та працевлаштуванні. Ці та інші міжнародні документи спонукають кожну країну гармонізувати своє внутрішнє законодавство з основними положеннями.

У відповідь на визнання прав людини в Китаї, Таїланді в середині кінця ХХ - го століття почала привертатися увага до спеціальної освіти. Уряди цих країн мають посилену державну політику сприяння розвитку для задоволення потреб спеціальної освіти для дітей з обмеженими можливостями. Хоча

китайський уряд видавав закони та постанови для захисту прав дітей з інвалідністю на освіту (Китайська федерація інвалідів [CDPF]), не було послідовності в реалізації політики. В результаті ця невідповідність проявилася у серйозних наслідках дискримінації в системі освіти [3]. Спеціальні освітні служби потребували вдосконалення та прогресу [5].

Спеціальна освіта в Китаї була дуже схожою на спеціальну освіту в США до введення в дію Закону про освіту для всіх дітей-інвалідів у 1975 році. Системі не вистачало послідовності від школи до школи, від міста до міста та від провінції до провінції. Соціальна інклюзія, освітня підтримка та міжособистісна діяльність були занедбані.

Ставлення до дітей з обмеженими можливостями в Таїланді може відрізнитися. Деякі батьки дітей інваліди вважають себе покараними за свої дії в попередньому житті. Але деякі китайські тайці вважали, що народження дитини з синдромом Дауна є ознакою удачі. Інші фактори, які вплинули на ставлення до інвалідності, включають рівень освіти, соціально-економічний статус та географічне розташування сільської місцевості та міста. Освітня реформа намагається йти в ногу зі швидкими змінами попиту на послуги спеціальної освіти, які можуть вимагають зміни культурної парадигми щодо сприйняття дітей з обмеженими можливостями [2]. Діти без інвалідності були інтегровані з дітьми з інвалідністю у звичайних школах. Як результат, звичайний клас для дітей з обмеженими можливостями було включено принаймні до однієї державної школи в кожній провінції.

Американські та європейські місіонери почали будувати спеціальні навчальні заклади в Китаї після Першої Оріум війни . Були засновані школи для людей зі сліпотою та глухотою в той час. В епоху Мао між 1950-ми і 1970-ми роками основна мета китайської спеціальної освіти мала навчити людей бути соціалістичними. Гу повідомив що до 1976 року було 269 спеціальних шкіл з 28 519 учнями коли культурна революція офіційно завершилася.

Лише у 1980 році стала доступною підготовка вчителів спеціальної освіти [4]. Після 1980-х років студенти з обмеженими можливостями могли регулярно відвідувати класні кімнати. У 1990-х роках вчительські заклади були зобов'язані пропонувати навчальні курси спеціальної освіти. Тим часом китайська спеціальна освіта розширилася до обслуговують різноманітної інвалідності та поширюватись на різних рівнях.

Уряд Китаю прийняв Закон про захист інвалідів забезпечивши загальний та конституційний захист. У 2008 році Китай підтримав Конвенцію про права людей з інвалідністю (КПІ) шляхом прийняття міжнародного договору про права людини, який сприяє інклюзії та загальноосвітній освіті, доступній для дітей з інвалідності. З метою забезпечення освітніх можливостей для осіб з обмеженими можливостями,

У REPD було внесено зміни для захисту прав учнів з дев'ятирічним обов'язковим навчанням. Для студентів надається додаткова підтримка з урахуванням їхніх індивідуальних потреб під час відвідування вступних іспитів до коледжу («Державна рада: Китайська Народна Республіка», 2017 р.).

Відповідно до законодавчих поправок 2017 року, витрати на освіту для учнів з обмеженими можливостями були введені в управління державним фінансовим бюджетом з метою збільшення підтримки спеціальної освіти. Китайський уряд швидко збільшив фінансову підтримку спеціальної освіти з 55 мільйонів юанів у 2013 році до 410 мільйонів юанів у 2014.

Китайська система освіти для дітей з обмеженими можливостями.

Як Закон про обов'язкову освіту Китайської Народної Республіки, так і Положення з питань освіти для людей з інвалідністю захищають законні права та інтереси студентів з інвалідністю (Китайський лідер в галузі правових онлайн-досліджень [CLLR], 2017; CDPF, 2008b). Діти у віці шести років розпочинають обов'язкову дев'ятирічну освіту (CLLR, 2017; CDPF, 2008b).

У реальних умовах учні шкільного віку з обмеженими можливостями мають чотири основні шляхи зарахування до школи:

- 1) Вони можуть відвідувати сусідню звичайну школу;
- 2) Уряд округу, призначає конкретну школу, якщо діти можуть отримати загальну освіту, але потребують спеціальних допоміжних засобів;
- 3) Якщо немає можливості адаптуватися до загальної освіти та є поглиблена потреба у спеціальній освітній підтримці, діти можуть відвідувати спеціальні школи на їхній вибір, оскільки загальноосвітні школи недостатньо забезпечують супровід;
- 4) Уряд окружного рівня надає таку підтримку, як дистанційна освіта та індивідуальне навчання якщо діти не можуть відвідувати будь-які типи шкіл (CDPF). (Див. рисунок 1.)

Цілі спеціальної освіти для задоволення потреб студентів із серйозними проблемами чи інвалідністю. Шляхом освіти студенти з інвалідність можуть докласти чимало зусиль для більш справедливих можливостей у суспільстві. У 2008 році Китай мав 1640 шкіл, де навчається 417 400 учнів для спеціальної освіти («Освіта в Китаї», 2010).

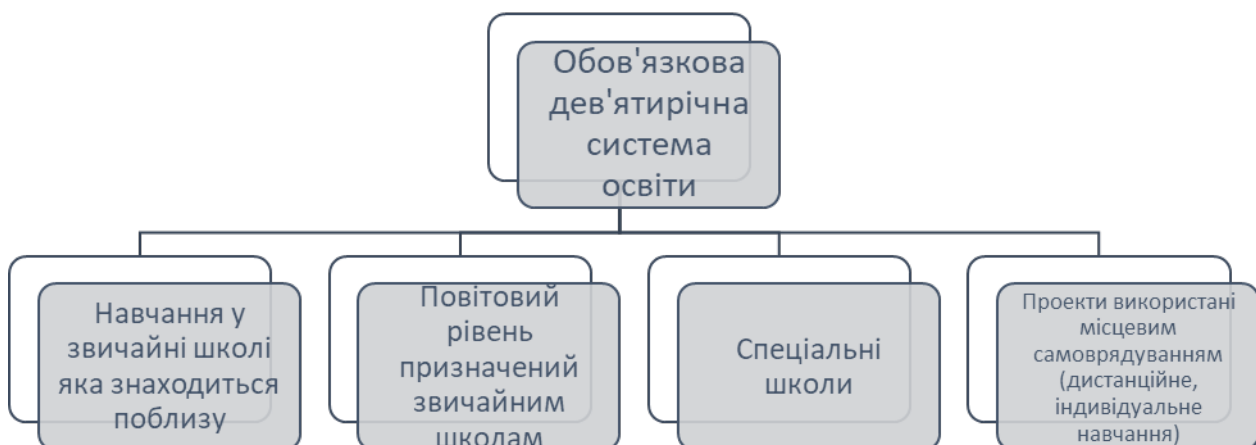

Рисунок 1.. Дев'ятирічна система обов'язкової освіти впроваджена державною владою Китаю.

У Таїланді в Бангкоку була заснована перша школа для людей зі сліпотою 1935 за підтримки пані Женев'єв Колфілд, американської жінки зі сліпотою.

Дітям з іншими вадами, окрім сліпоти, відмовлено в прийомі. Вони не мали можливості відвідувати школу, як інші діти без інвалідності. До 1950-х років уряд почав підтримувати спеціальну освіту дітей із вадами зору, слуху, фізичним та інтелектуальні порушення. Відтоді діти з обмеженими можливостями мали можливість відвідувати школи спеціальної освіти. У 1975 році був прийнятий Закон про освіту для осіб з обмеженими можливостями (IDEA) було прийнято, щоб забезпечити безкоштовну та відповідну державну освіту всім дітям з обмеженими можливостями.

Перша державна спеціальна освітня школа була заснована в 1951 році в школі Sommanus Temple як мала обслуговувати дітей з вадами слуху [1].

Закон про реабілітацію інвалідів 1991 року був першим законом про інвалідність. Закон не підтримується державним фінансуванням. У деяких школах не навчаються діти з обмеженими можливостями. Освіті вчителі мали недостатні знання, не були підготовлені і боялися навчати дітей які мали інвалідності. Було прийнято Закон про національну освіту (NEA) 1999 року, який гарантував право осіб з обмеженими можливостями на освіту. У забезпеченні освіти зазначено, що особам з інвалідністю надаються безкоштовно при народженні або при першому діагнозі. Особи повинні мати право на доступ до засобів масової інформації, послуг та інших форм освітньої допомоги відповідно до закону.

У 2008 році в Таїланді був прийнятий Закон про освіту для людей з обмеженими можливостями, що просунуло спеціальну освіту до інклюзивності. Закон передбачає (1) що інклюзивна освіта стала одним із варіантів навчання учнів з обмеженими можливостями; (2) особи з інвалідністю мали право бути включені на всіх рівнях освітньої системи, починаючи з раннього віку та до 12 років фундаментальної освіти, рівня коледжу; (3) це було незаконним для шкіл заборонити допуск студентам з обмеженими можливостями, і (4) студентам з інвалідністю слід надати індивідуальний освітній план (IEP) принаймні на основі щорічного оновлення.

Бюро управління спеціальної освіти (BSEA) контролює навчання студентів з інвалідністю. Закон передбачає дев'ять категорій інвалідності: (1) порушення слуху, (2) розумові порушення, (3) порушення зору, (4) фізичні або пов'язані зі здоров'ям порушення, (5) навчальна інвалідність, (6) аутизм, (7) емоційні та поведінкові розлади, (8) мовні розлади, і (9) множинна інвалідність. Щоб отримати послуги спеціальної освіти, кожна дитина з обмеженими можливостями повинна бути зареєстрована та оцінена. Оцінку проводить сімейних лікарів, а не шкільний персонал. Індивідуальний освітній план (ІОП) повинен розвиватися з урахуванням сильних сторін і потреб дитини. Після того як ІОП був розроблений для окремих учнів з обмеженими можливостями школи повинні виділяти бюджет на спеціальну освіту послуги та матеріали, налагодити підготовку вчителів, надавати ефективні інструкції, надати допоміжні технології та посилити шкільну політику для інтеграції дітей з обмеженими можливостями до звичайних класній кімнаті.

Міністерство освіти є основною організацією, яка забезпечує освіту всім дітям у Таїланді. Його BSEA несе відповідальність за надання послуг дітям з

особливими потребами по всій країні, включаючи центри спеціальної освіти, спеціальні школи та звичайні інтегровані початкові та середні школи. Крім того, існує 76 центрів спеціальної освіти (SEC) у всіх провінціях Таїланду. SEC відповідає за всі служби спеціальної освіти включати виявлення дітей з обмеженими можливостями в громаді, співпрацю з батьками, з критеріями та процедурами, визначеними міністерськими положеннями (Управління освіти Рада, Міністерство освіти Королівства Таїланд, 2004), оцінка дитини, розвиток ІЕР, влаштування в школу, раннє втручання вдома або відповідні послуги для дітей з обмеженими можливостями, які не відвідують школу.

У наведеному нижче малюнку пояснюється, що може надаватися діти шкільного віку з обмеженими можливостями: супутніми послугами, такими як слухові апарати, інвалідні візки та комунікативні електронні пристрої. (Див. рисунок 2.)

Рисунок 2. Структура варіантів навчання дітей з обмеженими можливостями в Таїланді.

Досвід України у впровадженні інклюзивної освіти є ще на початкових етапах. Про багато теорій ми тільки дізнаємося. Тому можемо говорити про те що інклюзивна освіта в Україні розвивається. Ми використовуємо досвід іноземних країн для розвитку власної освіти, досвід Азії може бути також надзвичайно корисним у контексті розвитку інклюзивної освіти в Україні.

Література:

1. Amatyakul, P., Tammasaeng, M., & Punong-ong, P. (1995). Sectoral survey on special education in Thailand: Education for children with disabilities. Salaya, Nakorn Prathom, Thailand: Mahidol University Press.
2. Bailey, D. Working with families of children with special needs. Washington D.C, 1994 - 56p.
3. Human Rights Watch. (2013). "As long as they let us stay in class": Barriers to education for persons with disabilities in China. Retrieved from http://www.hrw.org/sites/default/files/reports/china0713_ForUpload.pdf
4. Kritzer, J. B. (2012). Comparing special education in the United States and China. *International Journal of Special Education*, 27(2), 52-56.
5. Wang, A. (2009). Enhancing the schooling level of the special higher education and perfecting the disabled people higher education system. *International Education Studies*, 7(2), 165-169.

Abstract: *The article examines the experience and historical aspects of the implementation of inclusive education in Asia, which is extremely useful for effective reform of inclusive education policy in Ukraine.*

Today, humanity is turning to a new paradigm of worldview - "a single society that contains people with different problems." The trend in the modern world is the social adaptation of people with problems of psychophysiological development.

A new cultural and educational norm is respect for the physically and mentally handicapped, which is enshrined in international law at the UN level.

In response to the recognition of human rights in China, Thailand in the middle of the late twentieth century began to draw attention to special education. The governments of these countries have strengthened policies to promote development of response of the special education needs of children with disabilities.

In China, students can attend a general education school at their place of residence, or are assigned a specific school where they receive general education but with special support, or students can attend a special school in more difficult cases. depending on the special needs of the student

In Thailand, an individualized education plan is being developed for individual students with disabilities; schools should budget for special education services and materials, train teachers, provide effective instruction, provide assistive technology, and strengthen school policies to integrate children with disabilities into the regular classroom.

Ukraine's experience in implementing inclusive education is still in its infancy. We will only learn about many theories. Therefore, we can say that inclusive education in Ukraine is developing. In our country, the experience of foreign countries is widely used to develop our education, the experience of Asia can also be extremely useful in the context of the development of inclusive education in Ukraine

Key words: *inclusion, special education, children with special needs, Asian countries*